

JAARMAGAZINE

2018

Het Annahuis

“Onze bezoekers vormen samen een gemeenschap waarin niets moet maar veel mogelijk is.”

Pag. 2

Het verhaal van Amadou

“Nu kijk ik positief naar de toekomst.”

Pag. 4

Het verhaal van Leen

“Ik was blij om van huis weg te zijn en even onder de mensen te komen in het Annahuis.”

Pag. 6

Power2us

Rick vertelt: “Bij het Annahuis waren de mensen eerlijk en werd ik normaal behandeld.”

Pag. 12

INHOUD

	Voorwoord	1
	Het Annahuis	2
	Annahuis als klankbord	3
Ondersteuning	“Ik geloofde er eigenlijk al niet meer in” Het verhaal van Amadou	4
	Straatrukker	5
	“Ik ontvang veel liefde van mensen” Het verhaal van Leen	6
Inloop	Vrienden van het Annahuis	7
	De straatraad	8
Straatraad	“Ik vond in het Annahuis mijn eigen ik weer terug!” Het verhaal van Peter	8
	“Het kan iedereen overkomen” Het verhaal van Allan	10
	Rick leerde in Rwanda hoe hij Nederlandse zwerfjongeren kan ondersteunen Power2us, het verhaal van Rick	12
	“Wat voor jou niets is, kan voor een ander het grootste ding in zijn leven zijn” Het verhaal van Radim	14
Annakeuken	Atelier	16
	Financiën	17
Atelier		

Voorwoord

Het Annahuis in Breda is in verandering, of in transitie zoals dat in moderne termen ook wel genoemd wordt. Want waar staat het Annahuis voor? Voor wie wil het Annahuis haar deuren openzetten? Waarin is het Annahuis uniek? Deze en nog veel meer vragen zijn we onszelf aan het stellen en dat levert boeiende gesprekken en discussie op met bezoekers, vrijwilligers, bestuursleden en staf. Met alle verandering in de samenleving verandert ook de bezoeker van het Annahuis en daarom is het goed onszelf te realiseren dat we nooit dingen kunnen blijven doen omdat we ze altijd zo gedaan hebben. Alles wat we doen en ontwikkelen moet ten dienste staan aan de doelstelling: er zijn voor de mensen in de meest kwetsbare positie. En het antwoord op de vraag *hoe* je dat doet, wat je hen te bieden hebt en *wie* deze mensen zijn, is deels een ander antwoord dan pakweg vijf jaar geleden.

Er is de afgelopen maanden hard gewerkt om antwoorden te vinden op onze inhoudelijke vragen. En dat proces duurt nog voort. Maar er is ook gezocht naar een nieuwe en frisse vormgeving van al onze communicatie. Onderdeel van de transitie is namelijk ook een andere visie op de manier waarop het Annahuis zich aan de omgeving wil presenteren. Noem het een communicatieve opfrisbeurt. Hoe is alles wat we willen en vinden te vangen in een symbool, in de juiste kleuren en lijnen? Samen met John Vester van vormgevingsbureau iV3 innovatie is hard gewerkt aan een nieuw logo, nieuwe huisstijl en website en dus ook een nieuw vormgegeven jaarverslag.

Het jaarverslag 2017 is een jaarmagazine geworden. Ons eerste jaarmagazine in 2018 met verhalen van mensen. Mensen die een centrale plek hebben in het denken, de visie en de praktijk van het Annahuis. Uit alle verhalen blijkt wat het Annahuis doet en op welke wijze ze van betekenis is in deze complexe maatschappij waarin de nadruk ligt op participatie en zelfredzaamheid. In het Annahuis gaat het anders. Hoe dan? Lees maar...

Franck Ploum, voorzitter Annahuis

*Een logo
met een visie*

De vogel en kleuren zijn een link naar het voormalige logo.

Ieder mens is kleurrijk op zijn/haar manier.

Blijf in beweging en ontwikkel je talenten.

Bij het Annahuis ben je altijd vrij om 'binnen te vliegen'.

Het Annahuis

Welkom bij het Annahuis: ontmoetingsplek, huiskamer, spreekbuis en beweging. Of, zoals onze bezoekers wel eens zeggen: 'Het Annahuis is gewoon anders.'

Mensen kunnen elkaar in het Annahuis ontmoeten tijdens de inloop, de Straatraad en het atelier. Ze leren elkaar kennen en vertrouwen. Vaak kiezen ze ervoor zich aan elkaar te verbinden en zich in te zetten voor elkaar en datgene, waarvoor het Annahuis staat. Zoals een bezoeker van het Annahuis zei: 'Hier op de inloop ben ik welkom en voel ik me thuis. Ik hoor erbij en word gemist als ik er niet ben.' Onze bezoekers vormen samen een gemeenschap waarin niets moet maar veel mogelijk is. Ieder ontwikkelt eigen kracht en talenten, waardoor menselijke waardigheid gestalte krijgt.

Werkwijze

Naast de activiteiten die we bieden zijn we alert op een aantal zaken. Veel van onze bezoekers hebben te maken met uitsluiting en situaties waar vooroordelen over bestaan. We proberen een ingang te vinden in de reguliere maatschappij zodat voor iedereen rechten toegankelijk zijn en plichten kunnen worden nagekomen.

Daarnaast zoeken we samen naar manieren om de negatieve beeldvorming te beïnvloeden. Hierbij stimuleren we mensen om zelf naar buiten te treden en zichtbaar te worden. Soms krijgen mensen een voorbeeldfunctie, waardoor ze anderen inspireren ook actief vorm te geven aan hun eigen volwaardige plek en leven in de samenleving. Waar mensen zelf niet kunnen spreken streven wij ernaar om hen te vertegenwoordigen en voor hun belangen op te komen. Opgebouwde kennis, ervaringen en signalen dragen we uit in het maatschappelijk en kerkelijk netwerk en bij bondgenoten in de stad.

Bezoekers

We krijgen vaak de vraag: 'Voor wie is het Annahuis nou eigenlijk?' Bij ons is iedereen welkom. Wel hebben we als Annahuis speciale aandacht voor mensen die verkeren in een complexe en kwetsbare positie wat betreft hun inkomen, huisvesting, (psychische) gezondheid en/of sociale netwerk.

Het Annahuis vormt een gemeenschap waarin mensen gezien en gehoord worden. Dat geeft veel bezoekers het gevoel dat ze onmisbaar zijn. Voor hen is het Annahuis een 'thuis' waar mensen de tijd nemen de ander echt te leren kennen. Men let op en zorgt voor elkaar waardoor er een gemeenschappelijk vertrouwen ontstaat.

“ Het Annahuis vormt een gemeenschap waarin mensen gezien en gehoord worden. ”

Er komen vaak mensen die hier grote behoefte aan hebben. Onze bezoekers zijn soms sociaal of economisch geïsoleerd geraakt en hebben vaak een lange hulpverleningsgeschiedenis achter de rug. Samen proberen we hier verandering in aan te brengen, om het samen uit te houden en zorg te dragen voor elkaar. Zo proberen we ervoor te zorgen dat elke bezoeker in onze gemeenschap tot zijn of haar recht komt. ■

Identiteit

Het Annahuis bestaat sinds oktober 1994 en is een expertisecentrum als het gaat om de wederkerige omgang met mensen in een kwetsbare positie en het opkomen voor hun belangen. Het Annahuis wil tussen deze mensen aanwezig zijn. Daartoe bieden we een plek, een oor, een stem en indien nodig begeleiding en ondersteuning. Onze identiteit is geworteld in armoedebewegingen (bv. de ATD Vierde Wereld) zoals die vanuit de christelijke traditie zijn ontstaan. Daarnaast vinden we inspiratie in de presentiebenadering zoals die o.a. beoefend wordt binnen netwerk DAK, een ondersteunende netwerkorganisatie van inloophuizen, drugs- en straatpastoraat met expertise op het gebied van ontmoeting en zingeving. In de relatie met mensen gaat het bij het Annahuis om wederkerigheid en gelijkwaardigheid. Op deze wijze vormen we in de Bredase samenleving een beweging van onderop.

“Annahuis als klankbord”

Na jarenlange dwaling door het aards paradijs kwam ik tot de conclusie ook ouder te worden en me te moeten gaan voorbereiden op een tijd dat mijn lichaam het alleen niet meer zou gaan redden.

De samenleving maar vooral de overheid had ik al jaren geleden de rug gekeerd. Nooit heb ik aansluiting gevonden, er behoefte aan gehad, of mezelf erin kunnen herkennen. Op mijn twaalfde gooide ik op mijn geboorte uur en minuut de deur met een klap achter mij dicht en liep, naïef als ik was, de wereld in. De wereld was koud, de wereld was hard en zo werd ik ook hard. Harder dan een mens dragen kan. Tot ik voor de eerste keer magere Hein tegen kwam en God leerde kennen. Ben verder gegaan als een zwerver, wat ik nu nog ben.

Een zwerver is geen dakloze, een zwerver zoekt geen plek. Als zwerver ben ik tevreden! Maar de (r)overheid verplicht mij tussen vier muren te wonen en een adres te hebben. Terwijl ik volgens de grondwet en/of natuurwetten volledig legaal handel!

Het Annahuis helpt als klankbord, als bemiddeling, als schild voor mijn wantrouwen jegens de overheid. ■

Getekend,
Sjaak

“ Het Annahuis helpt als klankbord, als bemiddeling, als schild voor mijn wantrouwen jegens de overheid ”

“Ik geloofde er eigenlijk al niet meer in”

Het verhaal van Amadou

Ik kom uit Guinee, waar mijn zusje en ik zijn opgevoed door mijn vader. Hij kon streng zijn en wilde dat ik veel studeerde terwijl ik graag wilde voetballen. Maar het was ook een hele leuke tijd. Overdag hielp ik mijn vader op de markt en ving ik vis voor mijn zusje, dat hier 's avonds heerlijke gerechten voor ons van maakte.

In 2000 brak er een burgeroorlog uit in Guinee en kwamen er militairen naar mijn dorp. Ze dachten dat ik een rebel was, wat niet klopte. Mijn vader werd doodgeschoten en ik werd opgepakt. In de grote stad werd ik gevangengezet, zonder proces. Ik werd hier mishandeld. Na drie maanden waren er plotseling explosies en lukte het mij en andere gevangenen om te ontsnappen. Ik was lichamelijk en psychisch ziek door de gevangenschap en de gebeurtenissen die hieraan vooraf waren gegaan. Mijn zusje kon ik niet meer vinden en heb ik ook nooit meer gezien. De militairen zochten mij. Mijn oom heeft kunnen regelen dat ik het land uit kon. Hoe dit allemaal gegaan is weet ik niet precies meer en het is zo heftig, dat het voor mij ook erg moeilijk is om over te praten.

Uiteindelijk kwam ik met de boot ergens aan. Van iemand aan wal hoorde ik dat ik in Nederland was. Ik had nog nooit van dit land gehoord. Ik kreeg te horen dat ik asiel moest aanvragen. Dit deed ik, in ter Apel, maar mijn gesprek met de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) verliep moeizaam. De tolk sprak een ander dialect en begreep mij niet. Ook moest ik steeds pauze nemen omdat ik te ziek was. Ik had veel angst, pijn en verdriet en kon mij niet concentreren. Na een paar maanden kreeg ik 'negatief': ik kreeg geen verblijfsvergunning. Ik snapte hier niets van. Mijn verhaal was heel duidelijk en ik heb alleen de waarheid verteld. Eigenlijk snap ik het nog steeds niet.

Door alle stress werd mijn gezondheid steeds slechter. Ik werd opgenomen op een psychiatrische afdeling van de GGz. Normaal gesproken mag je hier niet meer dan zes maanden wonen, ik heb er vier jaar gewoond. Dit was heftig, leuk, alles tegelijk: er waren allerlei patiënten met problematieken maar dit waren ook leuke mensen met

wie ik samen kon eten. Daarna heb ik nog jarenlang bij beschermd wonen gezeten. Ondertussen zat ik op school in Breda en deed ik hier ook vrijwilligerswerk. Ik hielp de leerlingen bij technische opdrachten en heb geleerd om te lassen en in een heftruck te rijden. Al die jaren wist ik niet waar ik aan toe was en zag ik steeds het gevaar van een uitzetting naar Guinee.

Toen ik nog maar net in Nederland was, leerde ik een medewerkster van vluchtelingenwerk kennen die ook bij het Annahuis werkt. Van haar heb ik al die jaren heel veel steun gehad. Zij vertelt me altijd wat er in de brieven staat die ik ontvang en wat de regels zijn. Ze helpt me daarmee om te gaan. Ze is zelfs een paar keer mee geweest naar de IND. Ook heeft ze een betere advocaat voor me geregeld. Die belde me op een dag en vertelde me dat de IND besloten had om mij een buitenschuldvergunning te geven. Dat betekent dat het de IND niet lukt om jou uit te zetten. Ik ben afhankelijk van medicijnen en behandeling die ik in Guinee niet kan krijgen. De vergunning was een verrassing. Ik geloofde er eigenlijk al niet meer in. Ik was uitgeprocedeerd en had al veertien jaar in Nederland geleefd zonder verblijfsvergunning. Toen ik de vergunning kreeg veranderde er niet zoveel. Aan de ene kant was ik opgelucht, aan de andere kant was de vergunning maar een jaar geldig. Ik moest deze elk jaar verlengen en hier veel geld voor betalen. 'Gaan ze weer negatief beslissen?' spookte steeds door mijn hoofd. Je moet leren daarmee om te gaan. Met de medewerkster van het Annahuis maakte ik voor elke verlenging een plan. Ze kon me geen 100% garantie geven maar zei altijd wel dat ze er veel vertrouwen in had dat er een verlenging zou komen. Dat gaf mij veel rust.

Vorig jaar ben ik zelfstandig gaan wonen, met begeleiding van GGz. Volgens mij is het aardig gelukt. In de eerste woning had ik een moeilijke start. De omstandigheden waren hier slecht, waardoor mijn gezondheid weer achteruit ging. Nu heb ik een nieuwe, goede woning. Ook rondom mijn verblijfsvergunning gaat het goed. Vorige week kreeg ik het nieuws dat ik, na drie jaar met een buitenschuldvergunning,

“Toen ik nog maar net in Nederland was, leerde ik een medewerkster van vluchtelingenwerk kennen die ook bij het Annahuis werkt. Van haar heb ik al die jaren heel veel steun gehad.”

nu een nieuwe verblijfsvergunning krijg, die voor vijf jaar geldig is. Dit is een veilige verblijfsvergunning, die ik niet zomaar kwijt kan raken.

Ik kijk nu positief naar de toekomst. Tegelijkertijd ben ik nog dezelfde persoon die ik in 2001 was. Toen had ik eigenlijk een verblijfsvergunning moeten krijgen. Ik ben gevlucht voor oorlog. Nog steeds snap ik niet waarom ik niet voor een vergunning in aanmerking kwam. Dat blijft me achtervolgen. Ik heb nu meer rust, maar krijg de nare ervaring met de IND niet uit mijn hoofd. Ik heb nog veel last van angst, verdriet en nachtmerries. Wat ik heb meegemaakt draag ik de rest van mijn leven met me mee. Mijn situatie is nu wel veiliger geworden. Ik hoop dat mijn gezondheid daardoor verbetert. Wat ik nu ga doen weet ik niet. Eerst maar eens hiervan genieten. Mijn nieuwe verblijfsvergunning ligt klaar bij de IND, die kan ik gaan ophalen. Dan is het pas echt. ■

Ondersteuning

Begeleiding en ondersteuning

Beroepskrachten en een vrijwillig medewerkster verblijfsrecht zijn beschikbaar om bezoekers individueel te begeleiden en te ondersteunen. Bij een ingewikkelde vraag volgen we mensen intensief en steunen hen in hun gang langs loketten en instanties. Het Annahuis vormt zo een vangnet voor mensen die anders uit beeld zouden verdwijnen. We werken nauw samen met andere hulpverlenende instanties in Breda.

ma | di | wo | do 9:30u / 12:00u (zonder afspraak)
13:00u / 16:00u (op afspraak)

Straatrukker

Onze hondenopvang, speciaal voor baasjes met een minimuminkomen die tijdelijk opvang voor hun hond nodig hebben om zelf een stap vooruit te kunnen zetten, is in 2015 opgericht op initiatief van de Straatrukker.

Straatrukker heeft in 2017 onderdak gevonden bij de Dierenopvang Breda. Tien mensen konden dankzij Straatrukker eigenaar blijven van hun hond terwijl zij zelf behandeling kregen voor een verslaving of psychische problematiek of ergens opgevangen werden waar de hond niet welkom was. Uit gesprekken met baasjes in nood en hulpverleners vanuit het hele land werd duidelijk hoe nijpend het tekort aan huisdiervriendelijke opvang nog steeds is.

Helaas kan Straatrukker dit gat niet blijven dichten. Begin 2018 hebben we een opnamestop moeten afkondigen. De kosten zijn voor een kleine stichting als het Annahuis te hoog. Baasjes in nood lukt het vaak niet om financieel bij te dragen en soms ook niet om het contact met de hond echt te behouden. Onder protest, om dit probleem zichtbaar te maken, heeft het Annahuis een tijdelijke opvang geboden. Het is belangrijk dat dit in de toekomst door andere organisaties wordt overgenomen, om te voorkomen dat mensen in een uitzichtloze situatie blijven zitten uit angst hun dier kwijt te raken als ze hulp zoeken. ■

“Ik ontvang veel liefde van mensen”

Het verhaal van Leen

Ik kom vanaf het begin in het Annahuis, nu 24 jaar geleden. Toen woonden de Paters er nog! Ik weet nog goed dat ik de wc zocht, er zijn zoveel deuren! En per ongeluk deed ik de deur van hun huiskamer open: ‘Ik had hier niets te maken’, zeiden ze! Ik woonde toen met mijn man Ton en onze twee zonen in de Rijnstraat. Mijn vader overleed en mijn moeder kon niet alleen zijn. Toen hebben Ton en ik ons moeder en haar vier kinderen bij ons in huis genomen. Als ik had geweten dat ze na twee maanden in het Elisabeth zou overlijden dan had ik tot het eind voor haar kunnen zorgen. Toen mijn zus Trees het huis uit ging, ben ik haar ook blijven helpen, net als haar twee kinderen. Ik kookte, deed de was, zette haar medicijnen klaar, hielp met poetsen tot ze een werkster kreeg. Ik heb tot haar dood voor haar gezorgd.

Ik was blij om van huis weg te zijn en even onder de mensen te komen in het Annahuis. Het begon met een inloop en ik zat toen in een praatgroep, net zoiets als nu de workshops. Ik tekende in de mandalagroep en zat in de kookgroep. ‘Soep van Leen’ kent iedereen hier. Ja als we dan zo samen waren, lieten we wel eens een traan. Ik ontvang in het Annahuis veel liefde van de mensen. Het is toch anders dan een buurthuis. Hoe we praten met elkaar, en je wordt altijd vriendelijk ontvangen, dat is niet overal. Ze hebben me ook

“Ik was blij om van huis weg te zijn en even onder de mensen te komen in het Annahuis.”

een keer geholpen met een verhuizing. De laatste tien jaar heb ik ook gezorgd voor mijn man Ton, dat begon met zijn hart, zijn teen moest eraf, zijn voet en later zijn been. Ik wilde in Aeneas niet op dezelfde afdeling liggen als mijn man. Na zijn dood moest ik ineens alleen naar het Annahuis, dat vond ik moeilijk, maar ik wilde me niet opsluiten. Ik ben goed ontvangen, met een lekker bakje koffie. Ik kan mijn verdriet kwijt, want de mensen kennen mij. Ja en nu ben ik ziek, die kanker hè? Die begint in je longen en dan gaat die verder naar mijn hoofd, mijn borst en mijn been. Maar ik wil nog niet dood. Ik heb twee zoons en drie kleinkinderen

Leen Valkenburg-Martin is overleden op 8 april 2018, ze werd 65 jaar.

en daar moet ik sterk genoeg voor zijn. Ze zijn heel lief. Ik heb het hier goed. Ja de één gaat lang mee de ander niet. Je hebt het niet voor het zeggen. Iedere dag is een dag voor mij! ■

Inloop

Inloop

De inloop van het Annahuis is een huiselijke en veilige ontmoetingsplek voor eenieder die behoefte heeft aan warmte en gezelligheid. De gastheren en -vrouwen verwelkomen bezoekers aan de deur, verzorgen de koffie en de thee, spelen spellen en bieden een luisterend oor en persoonlijke aandacht. De huidige bezoekers zijn tevreden en waarderen het Annahuis met een 8!

Maandag, dinsdag en donderdag
9:30u / 12:00u

Vrienden van het Annahuis

Al langer leeft de wens om een brede kring van betrokken mensen en organisaties rondom het Annahuis bij elkaar te brengen. Vrienden kunnen ons helpen om een betere bekendheid te krijgen in de Bredase samenleving. Daarnaast kunnen vrienden en vriendinnen het Annahuis incidenteel of structureel ondersteunen op inhoudelijk, organisatorisch of financieel gebied. In de tweede helft van 2018 zal Stichting Vrienden Annahuis worden opgericht.

Wilt u vanaf het begin hierbij betrokken zijn? Geef u alvast op! Stuur een bericht naar info@annahuis.nl. U kunt ook onze nieuwe website in de gaten houden. ■

vrienden mogen

er gewoon zijn

Word nu vriend

info@annahuis.nl

Word bezoeker of vrijwilliger!

We zijn op zoek naar talenten! Heb je zin en tijd om je in te zetten voor het Annahuis? We kunnen nog hulp gebruiken. Bijvoorbeeld:

- op kantoor (administratieve taken, archief opruimen);
- creatieve ondersteuning in het Atelier;
- luisterend oor op de inloop;
- je verhaal leren presenteren tijdens een straattour;
- een bezoek aan een school met de werkgroep ervaring met verslaving.

“Ik vond in het Annahuis mijn eigen ik weer terug!”

Het verhaal van Peter

Ik had een baan, een auto, vrienden en een appartement in Breda en een gezin in Suriname. November 2009 vertrok ik voor de zesde keer naar Suriname om bij hen te zijn. Toen ik in 1998 voor het eerst naar dit land ging werd ik meteen verliefd; de gastvrijheid, de cultuur, het eten en het klimaat spraken mij enorm aan. Het feit dat ik er Nederlands kon spreken terwijl ik in het buitenland zat, maakte het voor mij heel toegankelijk.

Na 6,5 maand in Suriname werd ik beroofd van al mijn spullen en geld. Ik had net gepind om de huur van mijn appartement daar te kunnen betalen, dat geld was ik dus kwijt. Begin juni werd ik dan ook op straat gezet. Ik kon op dat moment nergens naartoe omdat mijn vriendin van haar huurbaas niemand anders erbij mocht laten inwonen. Na aangeklopt te hebben bij de Nederlandse ambassade voor 44 euro in verband met de aanschaf van een

noodpaspoort werd mij meegedeeld dat ik dit zelf moest oplossen. Ik voelde me erg eenzaam en in de steek gelaten door de Nederlandse ambassade. Door het klimaat en de vruchtbare grond in Suriname kon ik buiten verblijven en overleven met al het fruit wat daar groeide aan bomen. Na drie dagen is er een taxichauffeur naar mij toe gekomen om een praatje met mij te maken terwijl ik aan de waterkant zat. Toen ik aangaf dakloos te zijn nam hij mij meteen in huis en heeft zijn gezin mij bijna een jaar lang kosteloos opgevangen. Dit hoeft je in Nederland niet te verwachten. Wat mij heel erg raakte was te zien hoe de mensen die het ook niet breed hadden geld inlegden tijdens de wekelijkse kerkbezoeken om voor mij een ticket en paspoort naar Nederland te kunnen betalen. Mijn afstand tot Nederland werd groter door het gevoel dat de Nederlandse regering mij in de steek liet. Dat arme Surinamers vanuit hun hart met het minimale wat ze hebben zich wel zo ontfermden over mij, vergrootte dit gevoel.

Uiteindelijk keerde ik september 2011 terug naar Nederland. Ik kwam hier in de kou met slechts een broek en overhemd aan, zonder baan, zonder appartement, zonder auto, zonder inschrijving in de gemeentelijke basisadministratie... zonder binding met het land waar ik oorspronkelijk vandaan kwam. Doordat ik voor een bepaalde periode in Suriname mijn appartement in Nederland nog had aangehouden had ik hoge schulden tegen de tijd dat ik terugkwam. Ik had de keuze om in Suriname te blijven maar dan zou ik moeten leven van het geld van mijn gezin daar en dat is het laatste wat ik wilde. Hiernaast was het voor mij belangrijk om alles aan te pakken en met een schone lei mijn leven weer te kunnen oppakken.

Terug in Nederland ben ik via kennissen bij het Annahuis terechtgekomen. Ik kwam dagelijks hier voor de warmte, de gezelligheid en de koffie. Toen ik hier vrijwilliger werd had ik weer een doel: onder de mensen zijn en van betekenis zijn voor mensen in vergelijkbare situaties. Ik vond in het Annahuis mijn eigen ik weer terug! Om gevoelsmatig van een afhankelijke situatie naar een betekenisvolle positie te gaan is mij heel veel waard geweest in die periode. Ik vond in het Annahuis eindelijk weer verbinding met anderen in mijn eigen land waardoor ik mij minder eenzaam en meer

opgenomen in de gemeenschap voelde. Om deze reden ben ik dan ook al zeven jaar trouw aan het Annahuis. Via bezoekers van het Annahuis vond ik een koude garage waar ik twee jaar heb verbleven. Na deze periode kreeg ik de kans om eindelijk orde op zaken te stellen: ik kreeg een kamer, vervolgens een appartement, toen bewindvoering, etc.

Als vrijwilliger binnen het Annahuis doe ik van alles. Eén van de projecten waar ik deel van uitmaak is de Straattour. Ik vind het waardevol mensen rond te leiden in Breda en de ‘gewone’ mensen een ander straatbeeld te kunnen bieden. Ik wil hen laten zien dat het iedereen kan overkomen: of je nu werkt of niet en of je een huis hebt of niet. Ik ben immers dakloos geworden toen ik op vakantie ging.

“Ik vind het waardevol mensen rond te leiden in Breda en de ‘gewone’ mensen een ander straatbeeld te kunnen bieden.”

iets wat ik mij daarvoor nooit had kunnen voorstellen. Helaas heeft het nog wel zeven jaar een stempel gedrukt op mijn leven. Ik heb, voornamelijk door alle schulden, al zeven jaar mijn partner en twee kinderen in Suriname niet gezien. Aan de andere kant heb ik ook heel veel moois teruggekregen uit deze periode. Ik ben opgevangen door mensen die ook in armoede leefden: een voorbeeld van pure liefde vanuit de mens. Ik hoop dan ook via de Straattours ervoor te zorgen dat de gewone burger meer begrip krijgt voor de situatie waar dakloze mensen in verkeren. Het mooiste is het als iedereen dezelfde belangeloze liefde kan geven van mens tot mens die ik heb mogen ervaren. Mijn leven heb ik gelukkig weer op de rit gekregen. Dit jaar zal ik mijn gezin na zeven jaar eindelijk weer zien! ■

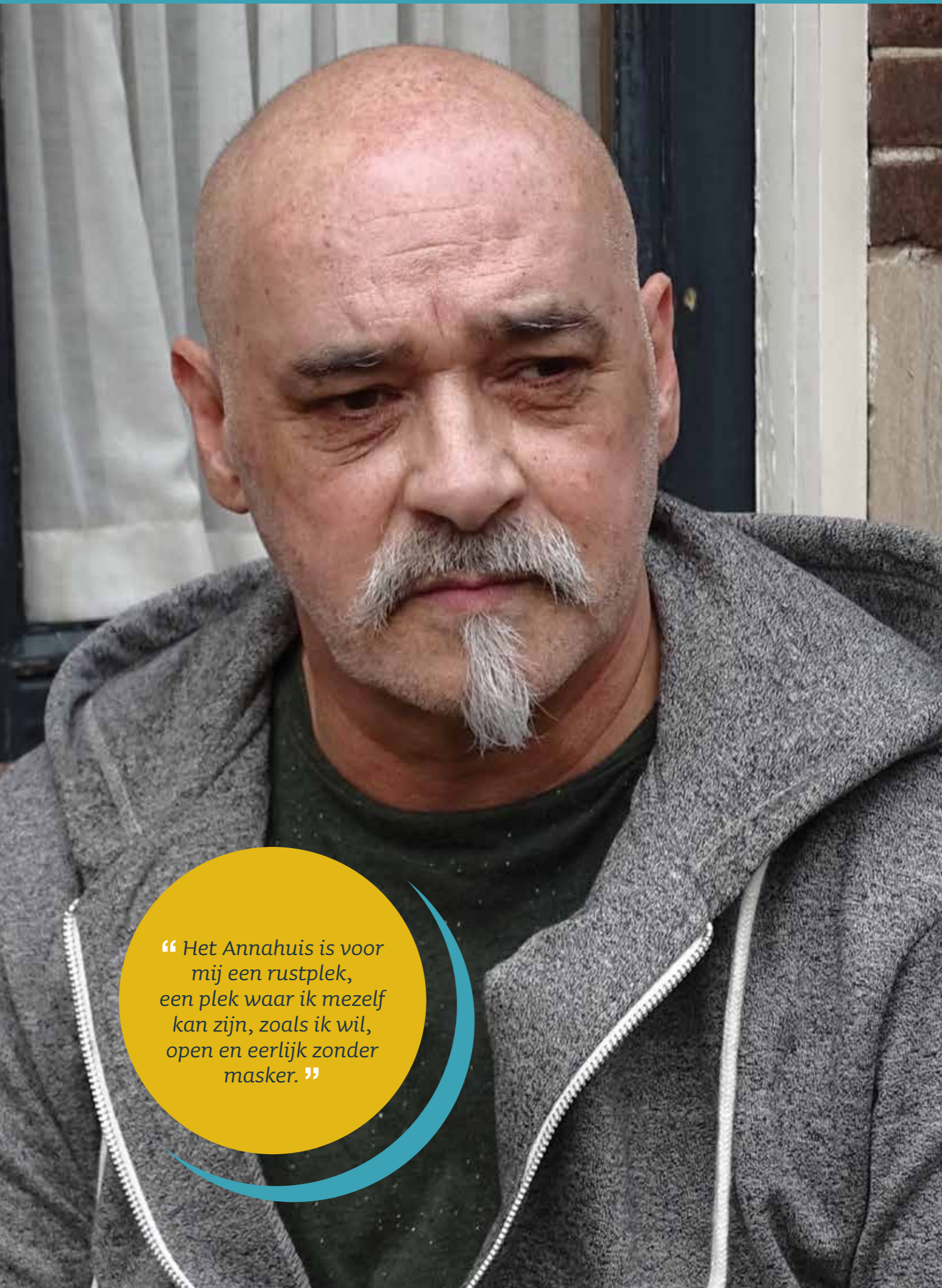
Straatraad

De Straatraad

Al enkele jaren vormt een groep van (ex) dak- en thuislozen en belangstellenden de Straatraad. Een belangrijk doel van de raad is het doorbreken van negatieve beeldvorming rond dak- en thuislozen. Dit gebeurt o.a. door het geven van Straattours: tijdens de rondleidingen door Breda vertellen straatgidsen hun persoonlijke verhaal en laten ze plekken zien die van belang zijn als je op straat staat.

Sinds eind 2017 experimenteert de Straatraad met een nieuw concept. De verschillende werkgroepen die ontstaan zijn vanuit de raad (Straattours, Straatkraker, werkgroep ervaring met verslaving) komen elke laatste woensdag van de maand bij elkaar om belangrijke punten te bespreken.

“ Het Annahuis is voor mij een rustplek, een plek waar ik mezelf kan zijn, zoals ik wil, open en eerlijk zonder masker. ”

“Het kan iedereen overkomen”

Het verhaal van Allan

Mijn naam is Allan Samson. Ik ben geboren in Arnhem en opgegroeid in Ulvenhout. Mijn ouders hadden -met mij erbij- zes kinderen. We zijn streng doch oprecht opgevoed met de nodige discipline omdat mijn vader beroepsmilitair was en mijn moeder hierin meeging. Ik heb ons gezin als veilig en stabiel ervaren maar besepte achteraf belangrijke zaken zoals liefde en warmte gemist te hebben. Later ben ik zelf drie keer getrouwd geweest. Door het gebrek aan deze basiswaarden in mijn jeugd, realiseer ik mij dat ik in mijn huwelijken altijd nog op zoek was naar meer uitdaging. Ik kon nooit volledig gaan voor deze vrouwen en de relaties liepen uiteindelijk stuk. Nu ik ouder word merk ik dat ik een partner begin te missen om samen van het leven te genieten en dat ik dit enorm zou waarderen.

Uit mijn tweede huwelijk heb ik een dochter die nu 36 is en moeder. Ik ben dus opa! Geweldig! De kracht om het leven aan te kunnen haal ik in de eerste plaats uit de liefde voor mijn dochter en mijn kleinkind. Zij zijn de rode draad in mijn leven en ook de stok achter mijn deur! Mijn warme band met mijn dochter is gebaseerd op onvoorwaardelijke liefde, wat zich onder andere manifesteert in trouwheid, oprechtheid en openheid naar elkaar toe.

Sinds een jaar of tien ben ik werkloos. In 2011 belandde ik op straat door financiële achterstand en problemen in relationele sfeer. Ik kwam terecht bij de SMO (stichting maatschappelijke opvang) - dag- en nachtopvang het IJ, waar ik twee jaar teveel heb doorgebracht. Ik ben veranderd

van een man die anti-drugs was, en ook zijn dochter zo heeft opgevoed, in iemand die in twee jaar tijd verslaafd is geraakt aan speed. In die twee jaar tijd ontmoette ik anderen in dezelfde situatie en kreeg ik vrienden binnen het IJ. Als je dagelijks geconfronteerd wordt met het gebruik van drugs word je gemakkelijker nieuwsgierig naar drugs en het effect ervan. Mijn verslaving gaf een enorme boost aan mijn creativiteit. Deze creativiteit bood mij dagbesteding en houvast in een tijd waarin ik het nodig had om er doorheen te komen. Vanuit de geboden activering binnen het IJ (nu de doorstroomvoorziening) heb ik de software en website voor het huidige taxibedrijf ontwikkeld. Onder het toetsenbord van de pc lag dan ook elke keer een lijntje chemische troep voor mij om op te snuiven. Tot op heden is dit taxibedrijf wel een van de grootste ondernemingen binnen SMO.

Mei 2013, precies twee jaar na de aanmelding bij het IJ, kwam het appartement van mijn dochter vrij en kon ik hier intrekken. Na mijn periode van dakloosheid en het verblijf op het IJ realiseer ik mij de waarde van deze woning; ik voel mij hier veilig en het is van mij! Eind 2016 ben ik cold turkey afgekickt van speed, gepaard met veel lichamelijke klachten maar zonder hulp van anderen.

Ik heb mij vorig jaar aangesloten bij de startende werkgroep 'ervaring met verslaving' binnen het Annahuis omdat ik graag van betekenis wil zijn, met name voor jongeren. Ik geniet ervan om, zoals afgelopen december, voor een zaal van 160 jongeren mijn ervaring te vertellen met de gevaren van drugsgebruik en welke invloed drugs op mijn eigen leven hebben gehad. Al bereik ik er maar één die ik kan behoeden om drugs te gebruiken, dan heb ik mijn doel bereikt.

Het Annahuis is voor mij een rustplek, een plek waar ik mezelf kan zijn, zoals ik wil, open en eerlijk zonder masker. Behalve met de stafmedewerkers heb ik ook een hele open band met de andere groepsleden. Wanneer ik zucht heb durf ik dit te bespreken met de groep en dat is mij veel waard. Ik moet ondertussen helaas terugkomen op mijn destijds sterke mening dat de uitspraak 'eens verslaafd altijd verslaafd' niet opgaat voor mij. Ook voor mij ligt terugval op de loer. Ik beseft echter dat het op dat moment dan een keuze is die ik maak. De keuze tussen mijn gezin en de drugs. Ik zal altijd voor mijn gezin kiezen. Mijn gezin is het meest belangrijke voor mij! ■

Werkgroep ervaring met verslaving

De werkgroep 'ervaring met verslaving' richt zich op het doorbreken van de vaak ongenueanceerde beeldvorming rondom verslaving door middel van presentaties en ontmoetingen. Het doel is om bewustwording, gelijkwaardigheid en begrip te creëren waardoor de kloof tussen verslaafden en niet-verslaafden minder groot wordt. Hiernaast hoopt de groep door het delen van ervaringsverhalen ook een preventieve werking te hebben met betrekking tot verschillende groepen in de samenleving die in een bepaalde periode extra kwetsbaar zijn.

Rick leerde in Rwanda hoe hij Nederlandse zwerfjongeren kan ondersteunen

Power2us
het verhaal van Rick

Ik was in Rwanda, op bezoek bij twee weeskinderen. Het meisje had net een eigen kapperszaak geopend, de jongen had een koe en een bananenboom gekocht. Zijn huisje was een soort grote stal en hij vertelde trots dat hij net een derde golfplaat voor zijn dak had aangeschaft. Ik zou die dag een interview afnemen, maar het werd gewoon een gesprek, omdat er ondanks alle verschillen meteen een klik was tussen ons. Het maakt niet uit waar op de wereld je leeft; als je dakloos bent geweest dan ken je elkaar.

Zelf was ik op m'n elfde al uit huis gezet. Ik belandde in een internaat, tot ik achttien werd en ook niet meer goed genoeg was voor Jeugdzorg. Een paar jaar werd ik door mensen opgevangen die mij verzorgden, maar ik raakte zwaar in gebruik en pleegde een tbs-delict. Toen ik later een eigen huisje had betaalde ik door mijn verslaving mijn huur niet meer en werd ik opnieuw dakloos. Anderhalve maand heb ik rondgezworven en overal geslapen, bij boeren en in schuren. Toen werd ik door een vriendin uitgenodigd om mee te gaan naar het Annahuis.

In het begin zei ik niet veel. Ik dronk een kop koffie en was weer weg. Maar ik raakte aan de praat en kwam erachter dat ik kon zeggen wat ik dacht. Bij het Annahuis waren de mensen eerlijk en werd ik normaal behandeld. Niet als een nummertje, maar respectvol, als mens. Ondertussen was ik nog steeds dakloos. Ik sliep met mijn vriendin in een stal. Pas na acht maanden kreeg ik een uitkering, dankzij de straatwerker. Na negen maanden pleegde ik een volgend delict toen ik mijn vriendin met een ander aantrof. Ik heb

Power2us

Power2us richt zich op (dreigend) dak- en thuisloze jongeren die door deelname aan een groep verder willen komen in hun leven. Ze komen wekelijks samen, steunen elkaar, sparen en ondernemen samen en stellen als groep hun eigen doelen op. Hierbij worden ze ondersteund door jongeren die zelf dak- of thuisloos zijn geweest. Het project is opgezet door de GGD West-Brabant, Surplus Welzijn, SMO Breda, Wijzijn Traverse Groep, Stichting Red een Kind en het Annahuis.

zelf de politie gebeld. Ik had me in het Annahuis inmiddels zo laten zien dat ik in de kliniek bezoek kreeg van een staflid. Zo wist ik dat mensen om mij gaven.

Nog tijdens mijn klinische behandeling begon ik alweer te werken bij het Annahuis. Ik hielp op de inloop en werd coördinator van hondenopvang Straatrukker. En ik werd gevraagd voor een nieuw project, Power2us. Dit is gericht op (dreigend) dak- en thuisloze jongeren en helpt ze om een zelfhulpgroep te starten. Over deelname hoefde ik niet lang na te denken. Ik ben zelf ook niet geholpen door de zorg, alleen door een paar goede mensen. Dakloze jongeren zijn een vergeten groep voor wie niks meer is als ze achttien worden. Ze worden niet gezien en bestaan daarom niet volgens de zorg.

De methodiek van Power2us is heel succesvol in andere

landen, zoals in Rwanda. In de jaren '90 was daar een genocide. Nu zijn er tienduizenden zelfhulpgroepen die het gevoel van gemeenschap terug hebben gebracht. Wij gingen een week naar Rwanda om de methodiek te leren. Zo belandde ik bij de weeskinderen, die dankzij hun deelname aan een zelfhulpgroep uit de armoede zijn gekomen. En er een familie bij hadden gekregen: als zij ziek waren dan kwamen er twintig groepsleden langs om te kijken of ze konden helpen. Het deed me denken aan de volksbuurten en het kamp waar ik ben opgegroeid. Daar zaten de deuren nooit op slot en stond er standaard een bord extra gedekt. Als iemand die er niet hoorde jouw huis binnenkwam, dan stond gelijk heel de buurt in de woonkamer. Door die betrokkenheid bij elkaar ben ik zo sociaal geworden als ik ben; ik zeg wat ik denk en heb een grote muil. Sommigen vinden dit asociaal. Ik praat heel makkelijk en heb veel mensenkennis. Dat is één van de dingen waardoor ik het overleefd heb op straat.

Er zijn veel verschillen tussen Rwanda en Nederland die het lastig maken de methodiek hier in te voeren. De startpositie van jongeren is in Rwanda veel lager. Een jongen die een fiets had gekregen heeft daar twee maanden lopen juichen omdat hij nu naar de markt kon. Ze missen daar ook veel kennis. In het verleden heb ik een half jaar leiding gegeven op een stekteeltbedrijf in Kenia, tijdens mijn opleiding als agrarisch teelttechnicus. Ik was graag in Rwanda gebleven om de jongeren daar te helpen 100% uit hun land te halen. Met kleine dingen kun je daar zoveel bereiken. Toch heb ik ook vertrouwen in het project in Nederland. Het bezoek heeft me nog meer motivatie gegeven om me voor de jongeren hier in te zetten.

Eigenlijk zou ik vanuit mijn ervaring de groepen gaan begeleiden. Nu het lastig blijkt om jongeren te vinden die willen meedoen, hebben de andere ervaringsdeskundigen en ik besloten om zelf de eerste groep te starten. Ik hoop dat wij aan anderen die het nodig hebben kunnen laten zien dat het werkt. Anderen moeten er net zoveel zin in krijgen als wij. We hebben een tijdje terug contact gelegd met Schotland, waar ze ook actief zijn met zelfhulpgroepen. Daar is een groep met ex-gedetineerden die ik graag zou willen opzoeken. Hun begeleidster zei dat criminelen de meest inventieve mensen zijn die er bestaan. Zij kunnen dingen bedenken waar anderen geeneens aan durven denken. Dat vind ik mooi. In Schotland richten ze zich op veel groepen, maar niet op dak- en thuisloze jongeren. Daarin zijn wij uniek. En dus des te harder nodig! Het wordt niet makkelijk, maar ik geef niet snel op. Anders had ik het wel opgegeven toen ik op straat leefde. Ik heb geleerd dat alles te redden valt. ■

“Ik hoop dat wij aan anderen die het nodig hebben kunnen laten zien dat het werkt.”

“Wat voor jou niets is, kan voor een ander het grootste ding in zijn leven zijn”

Het verhaal van Radim

Mijn leven begon in een klein Tsjechisch bergdorp aan de Poolse grens. Pas op mijn vijftiende kwam ik voor het eerst in een grote stad, toen ik ging studeren. Hier had ik een geweldige tijd. Er waren veel nieuwe mensen om te ontmoeten, om samen muziek mee te maken en biertjes mee te drinken. Later ging ik als chef-kok aan de slag. In de weekenden ging ik terug naar huis, maar ik kon hier nooit lang blijven. Ik zocht avontuur.

Het leven in Tsjechië was niet makkelijk. Het land was bezet door de Russen, die reisrestricties oplegden, de vrijheid van meningsuiting beperkten, zelfs bepaalden naar welke muziek je mocht luisteren. Ik raakte bevriend met een groep die zich tegen het systeem verzette. Hierdoor veranderde mijn manier van denken. Ook relationeel was er weinig dat mij nog aan Tsjechië verbond: ik was kort getrouwd geweest maar snel weer gescheiden. Mijn ziel zocht avontuur. Op een dag ging ik op vakantie en kwam ik niet meer terug. Dit was een hele moeilijke beslissing. In die tijd betekende dit dat ik nooit meer zou kunnen terugkeren.

Ik ging de wilde westerse wereld in. Twintig jaar lang reisde ik rond door Europa. In elk land verbleef ik meerdere jaren om over de mensen, de mentaliteit en de keuken te leren. Soms dacht ik erover om terug naar Tsjechië te gaan, maar dan zou ik de gevangenis in moeten. Het was een innerlijke strijd: als ik daar was gebleven dan had ik nooit de zee gezien, of de Akropolis. Ik heb zoveel mooie mensen ontmoet. Ik sprak vaak de taal niet en kreeg niet altijd een doormaan, maar overal waar ik kwam kon ik gelijk als kok aan het werk. Dit leven paste goed bij mij en ik genoot enorm.

De eerste keer dat ik ergens wilde blijven, dat ik niet de aandrang voelde om door te reizen, was in Breda. Door de liefde kwam ik naar Nederland. Toen de relatie stukliep kwam ik toevallig in Breda terecht. Ik had nog 20 euro op zak, mijn pinpas was kapot, mijn telefoon leeg. Ik kende hier niemand en kwam zonder geld het land niet uit. Het

begon te regenen en ik bedacht me dat ik een slaapplek voor de nacht moest regelen. Iemand vertelde me over de nachtopvang en ik besteedde mijn laatste geld aan een taxi om mij daar naartoe te rijden. Ik ben waarschijnlijk de enige die ooit in een taxi, met een koffer en laptop, bij de daklozenopvang is gearriveerd! Helaas mocht ik hier als Tsjech niet naar binnen. Ik was emotioneel gebroken en liet me door de junks die er voor de deur hingen meenemen naar een slaapplek. Om me heen werd gebruikt en ik zat daar tussen, met mijn spullen dicht bij me en te bang om te slapen. Totaal uitgeput dommelde ik toch weg en de volgende dag waren er inderdaad wat spullen verdwenen. Het was een duur verblijf! Toen ik later op straat wandelde kwam een man mij tegemoet lopen. We keken elkaar aan en bleven tegelijk staan. Hij bood mij hulp aan en toen ik mijn verhaal had verteld mocht ik bij hem verblijven. Later kreeg ik mijn eigen appartementje.

In die periode leerde ik het Annahuis kennen. Ik had veel tijd over en wilde iets bijdragen, dus bood ik mijn diensten als vrijwilliger aan. Met speciale gelegenheden kookte ik voor de bezoekers. Toen ik heel jong was dacht ik dat je Bill Gates moest zijn om mensen te kunnen helpen. Wat had ik, een arme man, nou om te delen? Maar ik leerde dat je altijd wel iets te bieden hebt. Elk beetje helpt. Wat voor jou niets is, kan voor een ander het grootste ding in zijn leven zijn. Deze mentaliteit zie ik ook bij het Annahuis, daarom kom ik er zo graag. Het maakt niet uit wie je bent of wat je hebt. Breng mensen gewoon samen, daar begint het mee, dan kunnen mooie dingen ontstaan. Op woensdagen sloot ik aan bij de Straatraad, de raad voor dak- en thuislozen. Hier leerde ik mensen kennen die een restaurant waren begonnen waar jongeren werden opgeleid. Ik werd hier kok en hield van het werk met de jongeren. Zij waren zo hongerig om te slagen. Ik herkende mezelf hierin. Toen het restaurant failliet ging moest ik een uitkering aanvragen. Hierdoor kreeg ik problemen met de Immigratie- en Naturalisatiedienst die mij naar Tsjechië wilde uitzetten. Ik heb moeten vechten om in Nederland te mogen blijven. *I love it here!* Vanwege

het Annahuis, de sfeer in de stad, de geestverwanten die ik heb ontmoet... Breda is uniek voor mij. Ik besloot een baan voor mezelf te creëren. Met een omgebouwde bakfiets ben ik mijn noedelkraam 'Wok me home' gestart. Hier wil ik op den duur ook kansarme jongeren een training en werkplek bieden. Daarnaast kook ik nog steeds om de week in het Annahuis voor de Annakeuken.

Zoals veel mensen weten ben ik eind 2017 door een auto aangereden. Mijn rug was gebroken en ik moest maanden revalideren. In deze periode ben ik een soort bekende Bredenaar geworden. Klanten van Wok me home, maar ook wildvreemden, kwamen naar mijn huis om te koken en schoon te maken. Mensen zamelden geld in omdat ik niet kon werken. Ik heb duizenden hartverwarmende berichtjes ontvangen en ook de media pikten mijn verhaal op. Ongelofelijk. Ik dacht altijd dat ik een normaal leven leidde en voelde me niet bijzonder. Nu is er iemand een boek over mij aan het schrijven! Ik denk dat mensen respect voor mij hebben omdat ik hard werk en me inzet voor anderen. Ze worden door mijn verhaal geraakt. Daarom willen ze me helpen. Maar volgens mij had dit nergens anders dan in Breda kunnen gebeuren. ■

Annakeuken

Annakeuken

Op maandag wordt er warm geluncht in het Annahuis, dankzij onze enthousiaste koks. Bezoekers betalen € 2,50, mensen zonder inkomen eten gratis mee.

Maandag om 12:00u, warme maaltijd voor € 2,50 (vooraf opgeven)

Atelier

Elke donderdagmiddag is er open Atelier. Bezoekers kunnen, afhankelijk van de wensen en ideeën, met verschillende materialen werken. Ze krijgen inzicht in hun eigen talent en plezier in hun eigen kunnen, waardoor zelfvertrouwen groeit.

Wethouder Marianne de Bie opende 12 oktober 2017 in de Nieuwe Veste de expositie 'Talenten in het Annahuis - Kijken met andere ogen' van de kunstenaars van het Atelier. Ze schilderde met zwierrige letters 'A living museum in Breda' op doek. Ze ziet deze expositie als een startpunt in de geest van 'The Living Museum in New York' met werk van mensen met psychische of andere problemen. Zij worden aangesproken op hun kunstenaarschap, op het creatieve deel van hun geest. Dat geeft voldoening en zorgt voor integratie en acceptatie.

Tot 2018 werd het atelier begeleid door kunstenaar Emanuela Slanzi. 'De kunstwerken zijn de registratie van een proces dat we met elkaar hebben doorgemaakt. Ieder geeft vorm aan iets van zichzelf wat onzichtbaar was. Het leven wordt gedeeld en tegelijk haalt het ons in. Iemand overleeft op straat, is ziek, een dierbare vriend overlijdt. De wisselende stemmingen laten zich uitdrukken in het werk. Hier hangt het werk in een andere context, in een openbare ruimte. Dat voelt kwetsbaar en verlegen en tegelijk communiceert de kunstenaar via het werk met de kijker, als een spiegel van onszelf en het Atelier.' ■

"Ik vind de rust om twee uurtjes zonder nadenken bezig te zijn. Het maakt me vrolijk en met een voldaan gevoel ga ik naar huis."

"Het Atelier is voor mij ontspanning. Als ik schilder dan denk ik niet aan de problemen van de straat."

"Ik vind het fijn dat je iets maakt wat je aan anderen kan laten zien."

Atelier

"Het Atelier inspireert door de rust, de sfeer en de positieve begeleiding om vanuit een ander uitgangspunt te creëren."

Atelier: Donderdag van 13:30u tot 15:30u.

Financiën

Het Annahuis is voor haar bestaan volledig afhankelijk van subsidies en giften, in welke vorm dan ook. Dank aan onze subsidiegevers:

Gemeente Breda met € 97.718,09, het Kansfonds en aan alle particuliere fondsen, de protestantse en katholieke kerken van Breda, religieuze congregaties en particulieren.

Het Annahuis wordt door de belastingdienst aangemerkt als een zogenaamde ANBI-instelling. Voor het Annahuis betekent deze ANBI-status dat over ontvangen schenkingen geen schenkbelasting hoeft te worden betaald. Voor geldgevers geeft dit de zekerheid dat hun giften voor de volle honderd procent ten goede komen aan het werk voor de doelgroep. Voor donateurs is het doneren aan een als een ANBI erkende instelling van belang, omdat de gift dan geheel of gedeeltelijk aftrekbaar is bij de aangifte inkomsten- en/of vennootschapsbelasting. Bij een schriftelijk vastgelegde periodieke gift is er zelfs geen drempel en is de hele gift aftrekbaar.

Tevens functioneert de ANBI-status als een soort keurmerk, omdat de instelling dan aan een aantal voorwaarden voldoet. Sommige fondsen eisen zelfs een ANBI-erkenning, omdat dat een zekere mate van vertrouwen uitstraalt. We zijn verplicht onze balans en verlies- en winstrekening te publiceren. Nadat de jaarrekening 2017 is goedgekeurd wordt deze op onze website www.annahuis.nl gezet. ■

Enkele teamleden van het Annahuis.

Ons adres:
Haagweg 3, 4814 GA Breda

Je bereikt ons via:
telefoon (076) 52 17 964

e-mail info@annahuis.nl
Dorothe IJsseldijk d.ijsseldijk@annahuis.nl
Sylvia Vrins s.vrins@annahuis.nl
Naomi van Berkel n.vanberkel@annahuis.nl

website www.annahuis.nl
facebook AnnahuisBreda

Rekening Annahuis: NL79 INGB 0007 4088 16
kvk 41106873 | RSIN/ANBI: 804609482

Ondersteuning

Maandag, dinsdag, woensdag en donderdag
van 9:30u tot 12:00u (zonder afspraak)
van 13:00u tot 16:00u (op afspraak)
Vrijdag gesloten

Inloop

Maandag, dinsdag en donderdag
van 9:30u tot 12:00u

Straatraad

Elke laatste woensdag van de maand
van 9:30u tot 12:00u

Atelier

Donderdag van 13:30u tot 15:30u

Annakeuken

Maandag om 12:00u, warme maaltijd
voor € 2,50 (vooraf opgeven)